

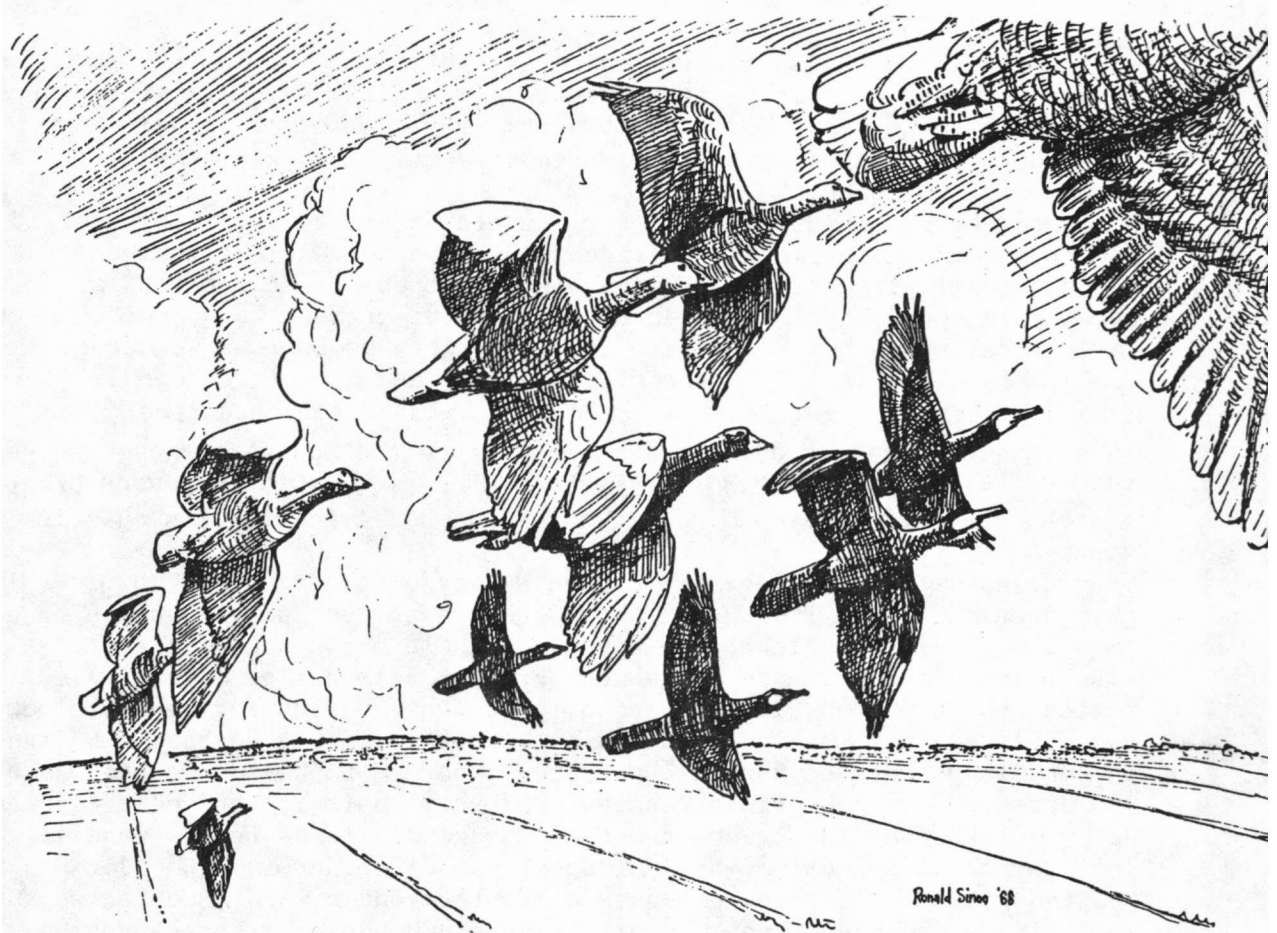
WANDELEXCURSIE EGELSHOEK 13 November 1988

Nico Klippel

Nog even zaterdagavond het weerbericht afgewacht; de voorspelling is redelijk: mogelijk zonnig, mogelijk een bui en matige wind. Dus alle kans om veel te kunnen zien en reden om definitief te besluiten aan de excursie mee te doen. Van vorige excursies en inventarisaties ken ik het gebied als interessant, dus voor de zaterdag op tijd naar bed.

Zondagmorgen, op weg naar de verzamelplaats, het gevoel krijgen dat het Gooi in nevelige sfeer geheel voor mij is. Uitslapen is best lekker, maar je mist wel wat.

Ben benieuw wie de excursieleider is; staat namelijk niet aangegeven in De Korhaan; zal wel goed komen. Bij het opdraaien van de parkeerplaats bij het vliegveld zie ik Nico en Bep Dwars staan. Dat zit dus al goed. Als later ook Fred en Yolande opdagen en zich ontpoppen als de excursieleiders zit het dubbel zo goed. Wachtend op de parkeerplaats wordt al een leuke waarneming

gedaan. Een groep overtrekkende Rietganzen. Het verschil in roep t.o.v. de Grauwe Gans (minder rauw) wordt meteen uit de doeken gedaan.

Als uiteindelijk de groep van start wil gaan (bestaande uit 15 personen, wel wat klein, maar daardoor wel zo effectief) wordt eerst nog het startpunt verlegd, zodat niet de weg langs het vliegveld gevolgd hoeft te worden maar een meer landelijk weggetje. Dit landweggetje, eigenlijk een zandpad, draagt zelfs nog een naam: de Huydecoopersweg.

Het landweggetje voert langs het landgoed Einde Gooi, waardoor aan de ene kant bospercelen en aan de andere kant wat open landschap voorkomt. Uitgelegd wordt dat dit soort overgangsgebieden altijd ideaal is voor waarnemingen en dat niet alleen beperkt tot de vogels.

Zodra de groep op weg is zijn de specifieke bosvogeltjes te horen en in de meeste gevallen ook te zien, zij het soms in een flits. Waargenomen worden de Boomklever, -kruiper, diverse mezensoorten, Goudhaantjes en Vinken.

De weg voert ook langs militair terrein, waar gewezen wordt op een groot grauw gebouw, dat destijds door onze oosterburen zou zijn neergezet om als exercitieruimte te kunnen dienen (konden ze lekker stampen; zal wel lekker gegalmd hebben). Nu schijnt het als normale sporthal in gebruik te zijn. De grote berg zand die er naast ligt duidt er echter op dat het leger het hierbij in de diepte zoekt. Misschien voor een winterslaap?

Bij het wat meer open terrein trekt een groep Grauwe Ganzen en Aalscholvers over. De Aalscholvers zijn door het andere silhouet wel te onderscheiden van de ganzen. Volgens Fred komt deze gemengde trek ook bij andere soorten voor. Waarschijnlijk zal de "vliegcadans" overeenkomen.

Op het eind van het weggetje belanden we op de Kanaaldijk en wordt richting Breukeleveen gegaan. Dat de beschutting van het bos wordt verlaten is meteen voelbaar. De aanwezigheid van een aantal cracks blijkt uit het localiseren van een Barmsijs in een groepje Sijzen en even later van Putters in groepjes Vinken, die hier rondzwerven. Het zal nog wel even duren voordat mijn oren hierop getraind zijn. Ook kunnen duidelijk groepjes Koperwieken en Kramsvogels worden gezien. Dit gebied is voor de excursie gekozen omdat het voor de trekkende vogels werkelijk het "einde van het Gooi" met haar begroeiing betekent voordat de sprong over het open weidegebied gemaakt moet worden.

Hierdoor is er altijd sprake van enige stuw of aarzeling voordat de oversteek begonnen wordt. Dit wordt later tijdens de wandeling duidelijk gedemonstreerd, als de begroeiing langs de weg westwaarts afbuigt. Wij als wandelaars moeten deze route wel volgen, maar de diverse trekkertjes blijken vrijwillig voor deze omweg te kiezen.

Het open terrein zuidelijk van het vliegveld naderend, wordt medegedeeld dat er mogelijk Waterpiepers waargenomen kunnen worden. Het gebied blijkt al enige jaren in trek te zijn bij deze wintergast en het schijnt een van de weinige plekken in het Gooi te zijn waar de soort wordt gezien. En ja hoor; nadat voor de afwisseling in het "Utrechtse" nog wat roofvogelsoorten worden gesignaleerd, zoals een aantal Buizerds, een Havik, een Sperwer en een TV (Torenvalk), worden in het grijzige licht wat pieperachtigen bij een modderpoeltje gezien.

Na enig getuur en met de hulp van een doorbrekend zonnetje kunnen ze gedetermineerd worden: echte Waterpiepers! Het verschil met de gewone Graspieper: groter en een grijzere en minder gespikkelde borst en buik, is duidelijk te zien.

Voor de afwisseling vliegt er nog een Witgatje op. Het gebied blijft vol verrassingen. De kreet "Patrijzen" wordt gehoord en acht pluizenbollen op een omgeploegd veld zijn zichtbaar. Die zie je helaas ook steeds minder.

Als bij het naderen van de eendekooi Fred mompelt dat er misschien ook Bosuilen gezien kunnen worden, is het dan ook geen echte verrassing meer als ook deze voorspelling uitkomt, maar ondanks dat, toch leuk om twee Bosuilen langdurig op hun slaappleats te kunnen observeren. Voor mij is het de eerste waarneming van deze soort. Vaak genoeg gehoord, maar nog nooit in het "echt" gezien.

Het enige tijd oog in oog staan met een jonge ree in de bosjes rond de eendekooi is ook zo'n leuk moment. Het spoor was al eerder in de modder van het voetpad gezien. Als later een dassen-prent gevonden wordt, worden we echter snel uit de droom geholpen. Er blijkt van een hondespoor sprake te zijn.

Jammer, daar zijn er meer dan genoeg van.

In de omgeving van de eendekooi zien we nogmaals enkele Buizerds, een Havik en een Sperwer. De Kraaien en Eksters zijn zo behulpzaam ons op hun aanwezigheid opmerkzaam te maken. Ook het alarmgedrag van de aanwezige Spreeuwen, Koperwieken en Kramsvogels vormen een signaal.

De eendekooi betekent ook het einde van de excursie. Op de terugweg stevig de pas erin; de voorspellingen van het KNMI dreigen ook uit te komen.

En zij krijgt haar gelijk ook, dus de kraag nog maar wat hoger opgezet, gelukkig maar voor even. De acht pluizenbollen zitten nog op hun akkertje.

De gemotoriseerde vliegbeesten nemen in aantal toe - wel irritant - maar misschien heeft en behoudt dit gebied hierdoor haar wat ruige karakter, met voor de vogels alle voordelen vandien.

Op weg naar huis de aandacht verdelen tussen de herinneringen aan een waardevolle excursie en het herfstlandschap.

De andere VWG-leden hebben toch wat gemist.